

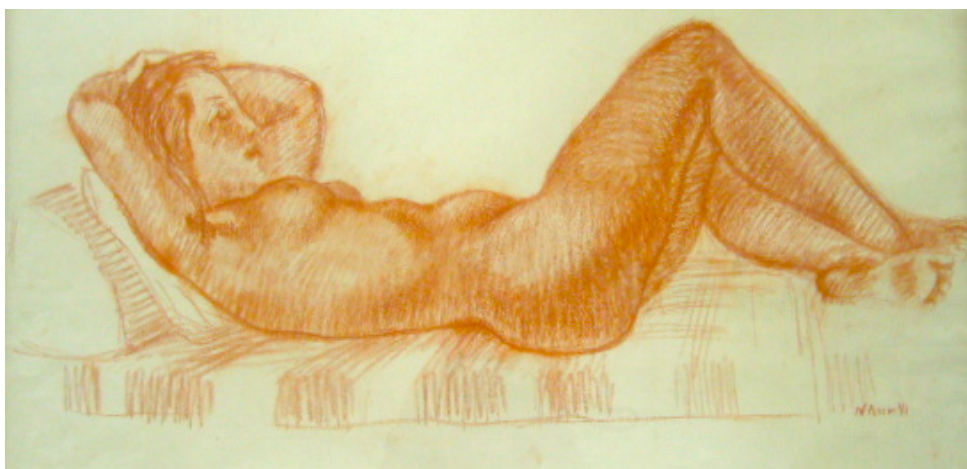
Hvorfor er vi utro?

Jeg studser, når jeg mange steder i den offentlige debat, i aviser, ugeblade eller i bøger støder på udsagn, som ikke engang stiller spørgsmålstejn ved, om utroskab er af det onde, en næsten utilgivelig synd. Det bliver præsenteret som et ufravigeligt faktum.

Parterapeuten Martin Østergård udtaler i et interview: "Mænd er svin! Vi er designet til at være sådan. Vi kan ikke gøre for det. Men det er ingen undskyldning! "

Der opstod i visse kredse nærmest lynchstemning, da Joan Ørting offentligt fortalte, at hun havde en elsker – vel og mærke med hendes mands velsignelse.

Jeg er opvokset i en familie, hvor alle mændene (og nogle af kvinderne) på min fars side har været mere eller mindre åbenlyst og hæmningsløst utro i generationer tilbage (man kan måske få en fornemmelse af den muntre vellystighed ved at se på min forsidedegning, tegnet af min farfar i 1930). Min farmor var efterkommer af Agnes Henningsen, der som den første kvinde i Danmark offentlig forsvarede kvinders ret til at have sex før ægteskabet og i det hele taget med hvem det passede dem. Hun fik da også sin søn Poul Henningsen uden for ægteskab – som sidenhen blev far til sexologen Steen Hegeler, også født uden for ægteskab. Det var mere eller mindre velkendt i familien, at min kusines mormor, en karismatisk, gudsmuk, jødisk kvinde, havde en elsker i mange år – med sin mands velsignelse. Min farfar blev gift og skilt 3 gange (ligesom min far), han havde et utal af elskerinder – og vi vidste alle sammen, at hans foretrukne var Inger-Lise i Århus, som han frekventerede gennem mange år. Hun nægtede dog at gifte sig med ham. Min mor sagde altid, at hun var for klog. Inger-Lise havde det glimrende med at være gift med sin trygge lægemand Søren og så have ham den uregerlige kunstner på sidelinjen. Jeg tror såmænd min mor havde ret. Min farmor – en overklassefrøken fra det nordjyske og min farfars tredje kone – havde kun disse ord til overs for min farfar: "Han var en pragtfuld elsker, men et skvat!" Udtalt med åbne Hellerup Aer.

Min farmor

Da jeg var 9 år blev mine forældre skilt. Ret hurtigt kom det for en dag, at en anden kvinde flyttede sammen med min far, dagen efter min mor flyttede ud. Det kom ikke som nogen overraskelse for mig. Ikke at jeg havde nogen som helst konkret viden om, at min far havde andre kvinder. Det lå ligesom bare i luften. Det gik jeg ud fra. Jeg husker ikke engang, at jeg var vred over det på min mors vegne.

Min ungdom udfoldede sig i de frigjorte halvfjerdserne. I de kredse, jeg kom i, bollede vi til højre og venstre. Ideologisk set var vi imod ejendomsretten – det gjaldt også på det personlige plan. Der var i bogstaveligste forstand knald på. Vi havde da faste kærester, men vi havde også andre seksuelle relationer – og som jeg husker det, tog vi det ikke så tungt. Selvfølgelig blev nogle jaloux og ulykkelige fra tid til anden – men den gængse moral var faktisk, at det var mere eller mindre deres eget problem. Jalousi var politisk ukorrekt.

Så kom firserne. Aids-problematikken oversvømmede den seksuelle debat – det kunne pludselig

være livsfarligt at have affærer, også for den faste partner derhjemme. Den evige troskab vandt indpas i den gængse moral. Og der har den faktisk været siden.

Godt nok er der et stigende antal mennesker, der er utro på en mere legaliseret måde (swingerklubber, aftalt partnerbytte osv.) - det kan være vanskeligt at holde liv i sexlivet med den samme partner gennem mange år – men det er ikke noget, man råber højt op om til de andre forældre nede i børnehaven.

Når vi nu tilsyneladende er så enige om, at utroskab er forkert, hvorfor er vi det så? Undersøgelser viser, at hver tredje dansker er utro, selvom de har lovet hinanden troskab, og ikke nødvendigvis ville acceptere deres partners utroskab.

Mænd svarer generelt, at de er utro fordi de keder sig med partneren derhjemme. De vil have mere sex i skumle gyder, frække ord, blowjob, analsex, afprøve nye ting, som partneren ikke længere gider – eller aldrig har villet. Kvinder siger, at de er utro, når de rent faktisk har opgivet forholdet derhjemme. De søger bekræftelse andre steder – og måske helt nye græsgange (ny partner).

Er det så mærkeligt? Behøver det virkelig at være så syndigt? Er man et svin, fordi man går ud og søger at få noget, man virkelig savner? Er vi så inficerede med den Lutheranske moral, at vi mener, det er ok at opgive sine drifter for ikke at gøre en anden ondt? Fokus ligger hele tiden på den bedragede. Den svigtede partner. Er det bedre at svigte sig selv?

Når jeg nu så kækt kan skrive disse linjer, føler jeg så, det er en tur i parken, hvis min partner har erotiske eventyr med andre? Er det pærenemt og udfolder sig uden sværdslag? Nej, det synes jeg ikke - men min verden går ikke under. Hvis min partner er mig løbende utro, vil det bestemt give mig anledning til at give vores forhold et servicetjek. Er der noget rivende galt, eller evner jeg bare ikke at give ham det krydderi, han lige nu begærer? Hvis det er det sidste, kan vi forhandle: Jeg kan leve med dette og hint. Hvis dette eller hint skulle ske, vil jeg have du gør/fortæller sådan og sådan. Aftalen kan genforhandles.

Det er straks noget andet, hvis han har gang i en hel masse løgnehistorier for at dække over sin utroskab. Det ved jeg, skaber afstand og gir grobund for usikkerhed og ukonstruktive fantasier hos mig. Løgn er for mig langt værre end utroskab. Jeg taler om den store løgn, den der kan gøre, at jeg lever mit liv på et falskt grundlag, skabt af en andens løgn eller fortielse.

Hvor kommer det fra? Denne min tilsyneladende umoralske insistensen på, at det er en menneskeret at have et levende sexliv, mens man har lyst? Er det et resultat af min familiehistorie og den tid jeg voksede op i?

Når jeg ser tilbage på 70-erne tænker jeg, at det var hård kost for mange. Og at der helt sikkert er fældet mange tårer i min familie på utroskabens alter.

Men jeg synes også, det er syndigt at se mennesker forspilde deres liv i kedsomhed og moralske kvababbelser.

I min verden er seksualiteten, flirten og det erotiske samspil mellem mennesker udtryk for appetit på livet. At dyrke det skønne og det dejlige. At nyde livet i store sanselige mundfulde. At overgive sig til naturen, når naturen er mest kraftfuld – selvforglemmende – sansernes uforudsigelighed – muligheden for guddommelig indsigt og uendelig kreativitet.

Vig fra mig, enhver moralens vogter, der forsøger at hindre mig i at udfolde dét potentiale i mit liv.

Jeg er et ordentligt, kærligt menneske. Jeg vil være åben og give min partner mulighed for at vælge,

om han vil leve med min moral og den utugt, den måske kan medføre. Jeg vil lytte til det, han ikke kan leve med og tage stilling til, om jeg vil leve foruden. Sådan bliver vi frie til at træffe vores valg som dem, vi er.

Det haster med det kys

Den kommer før du tror

Den drømmeløse søvn

Slutningen af Poul Henningsens sang "I dit korte liv":

Gitte Naur